

Думитѣ на Главка прободохъ като остра стрѣла сърцето на бѣдното момиче, но то не заплака и са покори на съдбата си.

— Иди слѣдователно у Иона, мой Недіе, ще та заведѣ до тамъ, занеси ѝ най отборъ цвѣтъ, ще ти дамъ единъ малка ваза за тѣхъ, и нека ми прости за простия ми даръ. Земи съ себе си свирката, вчерашния ми даръ, който толкось искусно употребявашъ. Дай ѝ туй писмо, въ което испомъчихъ ума си да изразѣ нѣкои мои идеи. Не загубвай нито една дума на Иона. . . . нито единъ тонъ отъ гласа ѝ, и ми обади да ли е тонъ на надѣжда или на безнадежностъ. Малко дни има какъ съмъ влѣзълъ въ къщата на Иона, сега туй не ми са позволява; мислишъ че нѣкоя тайна са кроп. Хилляды подозрѣнія, много сумнитѣния ма мжжѣтъ испытай, защото си умна и преданността ти какъ мене прави потырко твоео остроуміе, изслѣдувай причинитѣ на тѣзи ѝ жестокость, поменувай иметоми предъ нея колкото можешъ почесто, дай ѝ да разумѣе че я обычамъ повече отъ колкото азъ самъ си вѣрвамъ, и когато тя говори за мене, внимавай ако въздъхне, ако отговори ако ти пресича приказката, гледай да палучишъ мислитѣ ѝ. Ты ми бѣди приятелка, ты ма представи и ма истълкувай предъ нея, и о, колко быхъ одесетерилъ монѣтъ къмъ тебе благодаренія! Чули ма, Недіе? ты си малка да не съмъ казалъ нѣщо което ты не си разумѣла?

— Не.

— Ще ли ми помогнешъ?

— Да.

— Като наберешъ цвѣтъта, ела при мене да земешъ вазата. Въ чертога на Лида ще ма намѣришъ. Сърдита ли си еще, любезна моя?

— Главке, азъ съмъ робыня; на какво бы служила сърдитената или благодареніето ми.

— Тѣй ли говоришъ? Туй не бѣва! Недіе е свободна. Давамъ ти свободата, употреби я какъто искашъ и да ма простишъ дѣто са понадѣяхъ на твоео къмъ мене участіе.

— Разсърди ли са? о, за сичкитѣ добрини на свободата не искамъ никога да та видѣмъ недоволенъ. Главке, ты ми си за баща, ты ми си единичийтъ покровитель, прости бѣдната слѣда! Не трѣба да са огорчавамъ нито когато та оставямъ, стига само да си доволенъ.

— Нека боговетѣ благословѣтъ сърцето ти! Извика Главкъ умилень и я цалуваше по челото безъ да знае какъвъ пожаръ распалваше съ туй.

— И тѣй прощавашъ ли ма? Нема ли вече да поменуваши за